

מסורת הש"ס

רש"י

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

ר"ן

ע"א.

עין משפט
נר מצוה

(א) לעיל סט. (ב) לעיל ע"ז.
(ג) לקמן פ"ז. (ד) כתובות
ע"א.

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוחנן כ"ב ע"י
לעיל דף קט: (ב) רש"י
ד"ה כשהוא אומר וכו' לה
הרי בשותק: (ג) ה"ה
קראי יומרי וכו' בדשותק
ע"מ למיקט גמי קאמר
קרא אלמא בשותק ע"מ
למיקט א"ר מופר:

מוסף רש"י

שאם לא הפך וחשבה
אינו יכול להפך.
משותק שאין הפרת
נדרים אלא אותו יום
שנדרה, ומשחשבה כבר
נכנס יום אחר (לעיל ע"ז).
יודע אני שיש נדרים.
שאלם יכול לומר, אבל
אינו יודע שיש משותק.
שטוס אלם עתה יוכל
להפך נדר, ואחר כך דעת
לו שהפכה מועלת, יפך.
לה לאמר וכן כשדעת שיש
להפך, דכיון דלא היה יודע
שיכול להפך מעיקרא, לא
קרינן ביה ביום שמשחשבה
השתא לאחרי שיש שעות
לו שיכול להפך לה (קטן)
(י"ט). יודע אני שיש
משותק. שהפכה מועלת
לנדר, אבל אינו יודע
שזה נדר. גמור, ויודע
ואם הפך בו ביום, ידע
אומרו לא יפך. לאמר
ומן לשכחתי על שדעת הוא
ואין הפכה, דהואיל והוא
ידע טעם הפכה ולא הפך
מושקע הוא, מ"ע איך נדר
הוא שפיר עבד דמפר, אי
לא נדר הוא מאי איכפת
ליה מאי דהפך, ואיכא
מקום שמינה ככל שמינה,
וחכמים אומרים יפך.
הואיל ולא הוכרח הנדר,
ואע"ג דלאכא מקום
שמיעה אינה ככל שמינה,
כחמים דמתניתין היינו ר'
יחודה (ס"ח).

הדרן עלך נערה

המאורסה

אם ארזין ואם לא
ארזין. (לקמן) מפרש
לה דלמחרת מיתאכר הנאח
רמיה על א"ס ארזין,
והנחתה של ארזתו, וכן
אם אתקשט, מיתאכר
הנאח קשוט, מיתאכר
בנשמים אתקשט עד
ומן פוליה, אם לא
אתקשט, שמינה אלא
אתקשט (כתובות ע"א). אם
אתקשט, קשוט על אותו
מקום, דהיינו גילוח שער
(רמב"ם ב"ש).

פירוש הרא"ש

קיים בבלו קיים הפך
בלבו אינו מופר. כי נרין
שיואל הפכה בלבו אלא אם
אמר בלבו קיים לבי שוב
אין יכול להפך וזה דלמחרת
ב"ה לעיל משבטל בלבו
למחרת דפשיקין דקאי אטלי
ואכלי ניהא ורס"ה ממין
פי הפך בלבו היינו שחש
בלבו שיהא מופר אלא לא

קיים בלבו קיים הפך בלבו אינו מופר. והיינו חומר בהקם מזהפך:
קיים אינו יכול להפך. אלא"כ נשאל לחכם על הקמתו: הפך אינו
יכול לקיים. קמתי מיהת שהשתקיה מקיימת וכו': נשאלין על ההקם.
שאם קיים לה לנערה המאורסה אציה או צללה והלך השני ונשאל

לו על נדירה של זו ואח"כ הלך ה' הפך זה
שקיים ונשאל על הנדירה ואין נשאלין
על ההפך. אם הפך לה אחד מהן
והלך חזירו ונשאל לחכם על חלקו אין
זה שאלה לפי שאין נשאלין על נדר
שאין נדר כגון זה שמופר במקום
הוא נדר ואין נדר: כשהוא אומר.
למעלה ליימנו כי החרים לה (א) הוי
בשותק וכו': בשותק ע"מ למיקט.
וכמיז כשהוא קרא והקיס את כל
נדריה דשוב אינו יכול להפך: קראי
ימיני כפיני. מדמכזי החרש יחריש
כמה פעמים ש"מ (א) בשותק ע"מ
למיקט אינו מופר. ע"א קראי כמיזי
החרש יחריש וכו' הוי החרש הרי א"י חד
בשותק ע"מ לקיים את שדע ע"מ למיקט
וחד בסתם: יודע אני שזה נדר. הרי
ששמע כשחשבו שנדרה ולא הפך לה
ואמר לאחר מכן יודע אני שיש נדר
ששאלה נודרת אסורה במה שנדרה:
אבל איני יודע שיש משותק. דאפשר
בתקנה לך לא הפכתי לה: יפך.
דכיון דלא היה יודע שיש משותק מאי
ה"ל למיעבד נעשה כמי שלם ששמע:
אבל איני יודע שזה נדר. חשבו וארין
לנענו: ר"מ אומר לא יפך. דכיון
ידע נדירה ויש מפירין כשמינה
עגלמח דמי ואיבעי ליה למפר
מעיקרא: וחק"א יפך. עכשיו דכיון
דלא ידע מתחלה דהאי נדר נרין
הפכה כמי ששמע עכשיו דמי
ולא לנמחלה:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש
בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר

נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש

בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש

בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש
בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש
בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

שהשקיה מקיימת. כל ששתק כל יום שמיעה: קיים בלבו
קיים. שאין נרין להוציא בשפתיו: הפך בלבו אינו
מופר עד שיוציא בשפתיו. ונראה בעיני דלפינן לה משתיקה דיום
שמעו שהיא מקיימת דטעמא מאי משום דכיון שעבר יום שמיעה
ולא הפך גלי דעתיה שהוא רוצה
בקיומו של נדר אלא לא שבלבו
לקיימו סגי אלא דייבי ליה רחמנא
כל ההוא יומא להפכה משום דעד
דערצא שמשא לא מוכח מידי שיהא
רוצה לקיים דלמחא בתר הכי מפר
לה כיון דבתר דעתיה בלחוד אולין.
ומינה דכל שקיים בלבו קיים לאלתר.
דהוה ליה כאלו עבר יום שמיעה. וכי
אמרין הכא הפך בלבו אין הפך
דווקא דלא אמר לה עלי אכלי אכל
היכא דלמחר לה הכי סגי וכדמכזינא
לעיל (דף ע"ד): קיים אין יכול להפך
הפך אין יכול לקיים. להא מילתא לא
חמירא הקמה מהפכה ולא הפכה
מהקמה ולא משום חומר נקטינהו
אלא כיון דאשמעינן דיני הקמה והפכה
מני הא גמי כהדיהו: מאי לאו
בשותק על מנת למיקט. ואפ"ה קמתי
שהשקיה מקיימת כל שעבר יום
שמיעה: לא בשותק על מנת לקיים.
שיהא הנדר מקוים מעתה:

חומר כפיר מנן. לאו דוקא מנן
דהא לא בעי אלא מאי ניהו אותו חומר
של הפכה: נשאלין על ההקם. שאם
הקיס יכול לישאל עליו *באותו יום
שמיעה ויכול להפך בו ביום: ואין
נשאלין על ההפך. שאם הפך שוב אינו
יכול לישאל לנענו אותה ההפכה:
כשהוא אומר כי החרים לה הרי
בשותק ע"מ לקיים. ע"מ לקיים לאלתר
שדעתו שיתקיים כשיעבור יום שמיעה
אבל אין דעתו שיהא מקוים בשתיקה
זו דאי הכי היכי מני מפר בכל יום
שמיעה ולא דמי האי שותק ע"מ לקיים
דהכא להנחו שותק על מנת לקיים
לנענו: קראי ימיני יחריש וכו'. תלמא
קראי כמיזי החרש יחריש תרי כ'
החרש לה הא תלמא: מסיב רבא
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש
בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש

בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש

בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו כשוקט ע"מ למיקט. דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הנדר כ"ש דאי הוה אמרי
רבנן דליתו מפר נדרים שאין לנורח השבת דהוה מני להפך משחשבה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפך
אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: מסיב רב אשי יודע אני שיש נדרים. שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: אבל איני יודע שיש משותק.
ביום ששמעתי לא הייתי יודע שהצטל יכול להפך נדרי אשתי כלל: יפך. בתוך אותו יום שאלמד שהצטל יכול להפך דהוא יומא ה"ל לנדריה
יום ששמעתי אלא לא הייתי יודע שיש נדרים: אלא שדעתי להפכה: אלא איני יודע שזה נדר. שזה הוה הנדרים שהצטל
מפר: ר"מ אומר לא יפך. אחר כך שמיעה דכיון שידע הוא שהצטל מפר נדרי אשתי מקרי יום שמיעה: וזמנא אומרים יפך.
דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום שמיעה. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפך דהא איזה לא שתק אלא
משום שלא היה יודע שיהא יכול להפך וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא להו דלא הוה שמיעה
אבל אי הוה שמיעה מודו ליה דלא יפך אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר. הלכך נקטין דשותק ע"מ למיקט כסתם
ולא מני מפר אלא ביום שמיעה בלכך ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפך ואפילו בו ביום:

ומשני בשותק סתם הוה מאן לשני בשותק ע"מ לקיים לאחר זמן ועדיין לא קיים בלבו, אלא תלמודא מרחיק דקראי מענין
קיום שלא קיימו תלמי: ולוקים בשותק ע"מ לקיים. אבחינא מקשה ממילא לנכות שותק ע"מ למיקט: רבא יחרי
בתרי. טובא, הקמה משאית לקיימו, והחרש יחריש, כי החרש לה, חד בשותק לקיים, וחד בשותק, חד למיקט: בתרי
רבא. אבחינא מותצין כבר, ויחא לאחרי כל הני: אבחינא יחא יחא להפך משחשבה, מיהו שתיק שבת כשוקט ע"מ למיקט,
דהא דלא שתיק הפכה בשבת משום שאינו רוצה ללול בשבת כשוקט ע"מ למיקט: יודע אני שיש נדרים. הנדר שנדרה
שזה נדר גמור: אבל איני יודע שיש משותק. שדעתי להפך: יפך. אפי' אחר כמה ימים, ולא אמרי דהוי חסך בין
שמעו לא מני ימים ולא הפך, כיון שלא היה סבור שצדו להפך, ולא הוי שתיקה, ויום שמשני קרינן ע"מ להקמה לא
אני שיש משותק. שדעתי להפך נדר עניו נפש: אבל איני יודע שזה נדר. פי' שזה נדר שנדרה על עניו נפש: ר"מ א'
לא יפך. אחר ימים כשיודע לו שהנדר על עניו נפש, דלא קרינן ביה ביום שמעו הואיל והוא יודע שיש משותק: והבב'
א' יפך. דשפיר הוי ביום שמעו כיון דלא ידע שהיה נדר ועל עניו נפש: ואבחינא תהוי בשותק ע"מ למיקט. ואמאי א'
ר"מ לא יפך, אלא ש"מ דשותק ע"מ למיקט הוי שתיקה, ורבנן לא פליגי אלא משי' דלא הוי שמיעה כלל. וה"ר אלעזר
פי' שתיק, כן ופי' שתיק מונגמם בין הכל ולקמן פ' במדבר (פ"ז): הדרן עלך נערה המאורסה
ואלו נדרים שהוא מפר. בין אף אלו מפר אלא נדרי עניו נפש. (במדבר ט) שיש בזה עניו נפש. (במדבר ט) שיש בזה עניו נפש: אם
ארחין אם לא ארחין. מפרש בגמ' מאי קאמר:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואל"ו נדרים שהוא מפר נדרים שיש
בן ענוי נפש. כדמכזי לענות
נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו (במדבר ט):
אמר
נדרה עם השנה וכו'. אע"ג דלמחרת חדא זמנא מותצין עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כהיא דלעיל אכתי הויא חך תיובתיה: שאם
לא הפך והשנה אין יכול להפך. טעמא יריב למאי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ז): ואמאי
ליהו